

Spørgsmaal ind i Diskussionen. Efter hvad jeg Tid efter anden har faaet at vide om hele dette Forhold, tror jeg nok at turde sige, at den højtærede Minister her har handlet rigtigt. Naar den paagældende Bestemmelse nemlig vedblivende er et meget stort Stridsspørgsmaal mellem Rederne og Maskinmestrene, skønt der jævnligt dispenseres fra den, kan man deraf slutte, at der maa ligge mere bag dette Spørgsmaal, end det for udenforstaaende ser ud til. Sagen er da ogsaa den, at Bestemmelsen og den økonomiske Betydning, som dens Gennemførelse eller for den Sags Skyld dens blotte Tilstedeværelse i Loven har for Rederne, skal ses i Belysning af visse Forhold i de konkurrerende Lande. Og sammenholdt med disse er det hævdet overfor mig med meget stor Bestemthed, at danske Redere ikke har større Udgifter ved Rejser paa Middelhavet og Sortehavet som Følge af denne Bestemmelse, end andre Landes Skibsredere faktisk har. Saaledes har man i Sverige, Norge og Finland en strengt gennemført Normalarbejdstid paa Søen, og Overbetalingen for alt, hvad der skal gøres derudover, er ret betydelig. Norge har desuden en Bemandingslov, som stiller Rederne væsentligt haardere i Konkurrencen end her. Ogsaa en Sammenligning med andre søfarende Nationer, f. Eks. England og Holland, fører til lignende Resultater. Med andre Ord, jeg er kommet til det Synspunkt, at Spørgsmaalet om de 3 Maskinmestre under Sejlads paa Middelhavet og Sortehavet trænger afgjort til en indgaaende Undersøgelse, inden Bestemmelsen bliver taget ud af dansk Lovgivning, hvor den nu har staaet gennem mange Aar. Til alt dette kommer, at der under Ministeriet Stauning er blevet nedsat en Bemandingskommission, som den nuværende Regering ikke har fundet Anledning til at sætte paa Døren. Det vil da være rigtigt, forekommer det mig, at afvente, hvad denne Kommission har at sige om dette Spørgsmaal. Jeg vilde gerne opfordre det ærede Flertal til at tage den her foreslaaede Ændring tilbage. Det kan jo ikke virke fremmende, men snarere det modsatte, paa Forhandlingerne i den nævnte Kommission, at det gamle Stridsspørgsmaal mellem de to i Bemandingsspørgsmaalet interesserede Parter ved Ændringens Vedtagelse paa en Maade sættes over Ilden, sættes paa Kog. Men hvis Flertallet ikke mener at kunne følge denne min Henstilling, maa jeg anbefale ærede Medlemmer af Tinget at stemme mod Ændringsforslag Nr. 3.

Bunch: Det vil temmelig hurtigt staa klart for ærede Medlemmer, at det, at danske Skibe tvinges til at have den tredje Mester om Bord, afgjort er fordyrende for Skibsfarten, for Rederne. Enhver, der kender lidt til, hvorledes Skibsfartens Forhold ligger for Øjeblikket, ved, at det er Lettelser, den skal have, og ikke Byrder, og der er jo ogsaa ved de Love, der tidligere er blevet forelagt af det høje Ministerium, indenfor visse Omraader — Skibes Tilsyn og Maaling o. s. v. — indført Lettelser, som Skibsfarten er taknemmelig for. Naar den tredje Mester paa Middelhavet er blevet paaoktrojeret Rederne, er det noget, der maa være sket ganske privat, idet Søneringsloven af 1. April 1919 § 1, 10de Stykke, giver Regler for, hvilke Mestre der skal være om Bord i Verdenshavene, men tilføjer, at Middelhavet og Sortehavet regnes ikke med. De er altsaa helt udenfor, saa der kan altsaa ikke stilles noget retligt Krav fra Maskinmestrenes Side. Og naar man kan sejle store Strækninger oppe fra Grønland og helt ned til selve Spaniens Kyster, som det saa ofte sker, med to Mestre, har man lidt svært ved at forstaa, at Skibene for lige at kige indenfor Gibraltar absolut skal bebyrdes med en tredje Mester. Jeg vil derfor ligesom Ordføreren varmt anbefale at stemme for det Ændringsforslag, der undtager Middelhavet.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Slebsager): Jeg kan anbefale Ændringsforslagene Nr. 1 og 2, som er stillet af hele Udvalget. Ogsaa Ændringsforslag Nr. 3 kan jeg anbefale. Det drejer sig her, som det er fremhævet, om et gammelt Stridsspørgsmaal mellem Rederne og Maskinmestrene, men da det nu en Gang er saaledes, at det navnlig er mindre Skibe, fra 1 200 til 2 000 t, som sejler med Kul og Træløst her oppe fra Nordeuropa ned til Middelhavet, og som tager Sydfrugter med tilbage, er det en meget betydelig Byrde for dem at skulle have denne tredje Mester, og fra Ministeriets Side er man fuldstændig klar over, at nogen virkelig saglig Grund til at stille Krav om en tredje Mester ikke er til Stede. Naar vi ikke desto mindre fra Ministeriets Side har stillet Forslag herom, hænger det sammen med, at vi ikke ønskede at rejse dette gamle Stridsspørgsmaal. Men naar der nu her i Tinget fra et Flertals Side stilles Forslag om, at der ikke skal kræves en tredje Mester paa Middelhavet, vil jeg for mit Vedkommende ogsaa anbefale dette Forslag, idet den danske Skibsfart saare langt fra har